

E[sz]mailés

Ma furcsa dolog történt.

...vagy nem is tudom, hogy nevezzem.

Azt talán előjáróban tudni érdemes, hogy az utóbbi időben egyre gyakrabban fordul elő, hogy egyfajta fura emlékezetkieséssel kezdem a napot.

Nevezhetném fekete foltnak is.

Vagy kisagyi kisülésnek.

Persze tudom, hogy ehhez igazából semmi köze a kisagynak.

Ez úgy szokott lenni, hogy egyszerűen nem emlékszem az ébredés pillanatára, és az azt követő öt-tíz percre. Fogalmam sincs, hogy kászálódom ki az ágyból, csak találgatni tudom, hogy mostam-e fogat vagy sem, és még csak azt se tudom megállapítani, hogy reggel öltöztem fel, vagy megint elaludtam valahol egy üres word dokumentum előtt. Aztán egyszer csak egy félig üres kávésbögrét pillantok meg magam előtt az asztalon.

Egy tizedmásodpercig félig telit akartam mondani.

Vagyis inkább a bögre oldalát. Ezt a pillanatot nevezem eszmélésnek. Minden ébredéskor ennek a bögrének az oldalát bámulom. Aztán hirtelen feljön a tudati szintre a hozzá tartozó jelentés, én pedig mint egy álomból, úgy riadok fel.

Ezt a pillanatot nevezem eszmélésnek.

Aztán írni próbáltam valamit, de már az első szónál elakadtam, mert még azt is képtelen voltam eldönteni, hogy a történet a múltban, a jelenben vagy a jövőben játszódjon. Később azt gondoltam, hogy majd beékelek egy jelen időben írt szöveget egy múlt idejűbe. Pár sorral később már az jutott eszembe, hogy két szöveget írok, és az egyiknek az utolsó sorával kezdem majd a másik szöveget. Így kezdtem pötyögtetni valamit minden cél nélkül. Szokásosan csak a gondjaimat kezdtem boncolgatni, aztán valamilyen történetféleséget próbáltam fabrikálni belőle.

Azt hiszem, pontosan huszonhárom sor után találtam ki, hogy mi is legyen a szöveg apropója.

Ezt a pillanatot nevezem eszmélésnek.

Úgy egy-, másfél oldalnyi szenvedés után odajött hozzám Lusie, és az ölembe ejtett egy borítékot. Fogalmam sincs, honnan szedte. Bélyeg nem volt rajta, se címzés. Egyedül a nevem állt rajta középen. Mint valami filmben. Elég gyűrött és nyomorúságos kis boríték volt. A kézírás viszont ismerősnek tűnt. Ránéztem Lusie-re, némi magyarázatot vártam tőle, de ő csak pislogott, mint aki megkukult. Aztán magamra hagyott.

Kinyitottam a levelet:

„Ha ezt most olvasod, biztos nagyon csodálkozol. Sőt talán már meg is feledkeztél róla, hogy valaha léteztem, de szeretnék neked továbbadni valamit, amit enélkül a levél nélkül nem tudnék megtenni.

...tudod, ma sokat gondolkodtam.

Ez a sok minden pedig most egyszerre akar kizúdulni belőlem.

Azt hiszem, ez életem első levele.

Ha valaki, akkor te ismersz, és tudhatod, milyen vagyok. Ide tartozik az is, hogy sosem tervezek hét napnál előrébb. Ez idáig a »mindent leszarus« korszakomat éltem. Furcsa, hogy valaminek be kellett fejeződnie ahhoz, hogy átláthassam, és nevén nevezhessem a dolgokat. Olyan ez, mint amikor az ember átússza a folyót, és csak a túloldalon látja, hogy valójában honnan is jött.

A lényeg, hogy az eddigi életemre nem vagyok túl büszke. Mármint nem bánom a dolgokat, amelyeket tettem, de talán ettől a naptól kezdve elkezdem az angyalszárnyak növesztését. Na jó, ez azért túlzás, de legalább a szarvakat elkezdem csiszolgatni a homlokomon.

Ma először gondoltam komolyabban a jövőre, mi lesz velem egy vagy két év múlva, és mivel eddig semmilyen céljaim nem voltak, ugyanígy láttam magam.

[...]

Biztos emlékszel még, amikor milkshake-kel kitaláltuk, hogy oltárt emelünk a spontaneitás istennőjének, és ezentúl úgy vágunk bele minden buliba, hogy előtte áldozatot mutatunk be neki, annyival, hogy itt nem a bor lesz Krisztus vére, hanem mondjuk egy üveg vodka, vagy valami hasonló. Tömjén helyett meg mondjuk egy »holly cross-t« füstölögtetünk. Na és ugye az ilyen esteken lassacskán rájöttünk arra, hogy milyen élvezetes is nem tudni, mit fogunk csinálni a következő percben.

A probléma talán ott kezdődött, hogy általában nemcsak a jövővel, hanem már a jelennel sem foglalkoztunk, na de ez már a ló túloldala. Szóval, a másnapokat a kávészürcsölgetés mellett azzal töltöttem, hogy gondol-

kodni kezdtem ezeken az éjszakákon. És persze, mivel a rossz dolgokat általában a szőnyeg alá söpörtem, próbáltam a pozitív oldalát nézni az ilyen estéknek. Az egyik ilyen dolog az izgalom volt, hogy minden üvegbe úgy ittunk bele, hogy na most aztán bármi történhet, és mi abból a »bármiből« közös erővel a »legjobbat« csinálhatjuk.

Szerintem itt pattanhatott bennem az élet élvezetének első szikrája. És ezt a szikrát próbáltuk mi állandóan tűzzé csíholni. A tűz reggelre azonban mindig kialudt, és rendszerint csak egy kurva erős fejfájás maradt utána (amit valószínűleg a füstmérgezés okozott). Rájöttem hát, hogy ez a tűz csak akkor fog égni, ha azt egész nap tápláljuk, és lássuk be, egy zombi nem alkalmas arra, hogy egy ilyen feladatot ellásson.

Szóval ma a teraszon ültem, előttem a szokásos dupla kávé, a hamutálca körülbélül a huszonharmadik csikket próbáltam beleerőltetni, amikor megfogalmazódott bennem a kérdés, hogy mi van, ha a »sors csak annyit jelent, hogy a legvalószínűbb?«.

Szóval, mi van, ha csak akkor vehetjük kezünkbe saját sorsunkat, ha mindig igyekszünk kiszámíthatatlanok lenni. Ha pedig ezt tesszük, akkor az előttünk álló útvonalak megsokszorozódnak, a horizont pedig a duplájára nyúlik.

[...]

Míndez onnan jött, hogy tegnap mindenki elment otthonról, és semmi kaja nem volt a hűtőben, csak egy üzenet meg egy kis pénz, azzal, hogy vegyek magamnak valamit. Igen ám, de mire odaértem a legközelebbi üzlethez, akkor jutott csak eszembe, hogy vasárnap van, és hiába tettem meg az egész utat odáig, ma is pástétomos kenyeret fogok enni, mint szinte mindig. Szitkozódva indultam vissza, de aztán pár méter megtétele után erőt vettem magamon, és gondoltam, most az egyszer nem érem be a könnyebbik úttal. Fogtam magam, kerestem nyitva tartó szupermarketet, és vettem egy doboz halrudacskát. Egy órával később már a pénztárnál álltam, és épp győzelemittasan vigyorogtam magam elé, amikor felnéztem, és megpillantottam a pénztárgép mögött ülő lányt. Egyszerre úgy éreztem, mintha valaki mellkason rúgott volna. De annyira valós volt az érzés, hogy ki is esett a kosár a kezemből. Elkezdtem szédülni, és szerintem el is sápadhattam, mert a mögöttem álló néni megkérdezte, jól vagyok-e. Nem voltam képes megszólalni, ezért felemelt hüvelykujjal jeleztem, »ne aggódjon, minden a legnagyobb rendben«. Mélyeket lélegeztem, és egy kis hűtőládából (ami ott szokott állni a kasszák mellett) kiemeltem egy dobozos kólát, és a tarkómhoz nyomtam, hogy lehűtsön és ésshez térítsen. Bámultam a fehér padlót, és egyszerűen nem mertem újra felnézni a lányra. Attól féltem, hogy ha újból megpil-

lantom, egész egyszerűen hányni kezdek. Ilyet még soha nem éreztem korábban.

[...]

Mindig úgy képzeltem, hogy a szerelem apró, tarka pillangók szárnyán röppen majd elém, közben alig hallhatóan megszólalnak a szeráfok, vagy valami ilyesmi... hogy majd pár centivel a föld fölé emelkedek, és ott lebegek, a pórusaimból pedig szivárványszínű energianyalábok törnek majd elő. Mint a mesékben. Nálam ez pont fordítva történt. Lebegés helyett rendszeren padlóra lettem küldve.

Tudod, hogy eddig csak részegen fordítottam kellő figyelmet a másik nem iránt, de ezúttal színjőzanon kapott el valami, ami egészen hasonló volt, mégis teljesen más.

Mindig azt mondták, hogy a szerelem részegít, de úgy látszik, nem voltam elég naiv, hogy elhiggyem, mert akkor alaposan ki voltam ütve. És tudod mit? Hihetetlenül jó érzés volt!

Ki tudnád ezt valaha nézni belőlem?! Hát pont ez az!

Azon a fehér csempén egy apró csoda történt velem. Akkor még arra gondoltam, hogy ez csak egy dolog, aminek nagyon valószínűtlen volt a bekövetkezése, mert hát ugye a csoda saját definíciójából adódóan nem létezhet, mivel az egy lehetetlen esemény bekövetkeztét jelentené. Legalábbis kvantumfizikával magyarázva.

De gondolj bele jobban!

A vizet borrá változtatni: csoda.

Van egy kis mennyiségű víz, amelyet egy szőlőtőke magába szív a földből. Aztán ez a víz felhasználódik, amikor kifejlődnek az első szőlőszemek. A nap hatására a szőlőszemekben természetes cukrok (mint a glükóz és a fruktóz) keletkeznek. Ezek a cukrok pedig különböző élesztőgombák hatására egy erjedésnek nevezett folyamat során alkohollá alakulnak. De mivel az erjedés sohasem tökéletes, ezért valamennyi cukor mindig megmarad. Így lesz a vízből bor. Így lesz a lehetetlenből lehetséges. Így születnek a csodák.

...mivel valami nem tökéletes.

Ott akkor rájöttem, hogy ezek a csodák körülvesznek minket. Isten arcát megpillantani egy félig meghagyott zabkásában még nem csoda. Viszont isten keze nyomát meglátni egy ilyen gyönyörű teremtésben, mint amilyen ott állt annak a pultnak a túloldalán olyan, mint átélni egy csodát.

Egy perc alatt láttam végbemenni a folyamatot, ahogy a vízből bor keletkezik. A következő pillanatban már éreztem, ahogy ez a bor lágyan körülöleli a nyelvem, és végigcirógatja a nyelvőcsövem. A gyomromból egy

pillanat alatt a vérembe kerül, majd testem minden egyes zugát bejárván a szívem bal pitvarába ér, és egy óriásit dobbant rajta.

A szerelem megrészegít.

A kosár kiesett a kezemből.

A többit már te is tudod... sőt talán már többet is.

Az ok, amiért ezt a levelet írom, az, hogy meggátoljam, hogy megfedkezze róla, milyen nagyszerű dolgokban rejlenek a csodák. Hogy milyen érzés egy csodát átélni. Nem akarom, hogy amikor ezt olvasod, azt hidd, hogy az életed nem tart sehová. Nem akarom tőled azt hallani, hogy a boltos események után elszalasztottad a lehetőséget, hogy megismerd a lányt. Mert akár ő az igazi, akár nem, megtanított engem (téged) egy nagyon fontos dologra. Tehát akárhol is vagy most, és akárhol is van ő, gondold rá, és köszönd meg a teremtésnek, hogy létezik. Mert nélküle nem lenné az, aki vagy....”

Alatta a saját aláírásom. Mellette pedig egy öt évvel korábbi dátum. Napra pontosan. Már rég elfelejtettem, hogy ez a levél egyáltalán létezik. Erre pontosan öt év múlva szó szerint az ölembe pottyán.

Ennek mennyi a lehetősége?

Egy ideig csak tartottam a kezemben a borítékot, és magam elé néztem.

Abban sem vagyok teljesen biztos, hogy egyáltalán lélegeztem.

Abban sem vagyok teljesen biztos, hogy egyáltalán léteztem.

Nevezhetném fekete foltnak is.

A következő pillanatban arra lettem figyelmes, hogy Lusie megböki a kezem.

Ezt a pillanatot nevezem eszmélésnek.

Csak ennyit mondtam neki:

– Menjünk sétálni.